

Benedek Elek A bíró leánya

Hangos mese

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/a_biro_leanya)

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Ez a király bolond jókedvében azt üzenete egy falu bírójának, hogy ami malomkő van a faluban, egytől egyig nyúzzassa meg, mert különben így meg úgy.

Hej, uram teremtőm, megijedt a bíró, törte a fejét, hogy lehessen megnyúzni a malomkövet. Majd felvetette a gond, nem volt sem éjjele, sem nappala. Hogy ezt látta a bíró leánya, aki szép is volt, okos is volt, mondta neki:

— Ugyan bizony mit búsul ezen a kicsiségen, édesapám? Üzenje vissza a királynak, hogy megnyúztatja a malomköveket, ha őfelsége előbb vérét veszi a köveknek.

Nosza, ment a válasz a királynak, s bezzeg hogy tetszett az neki erősen.

„No de — gondolta magában — várj csak, bíró, küldök én neked most olyan parancsot, hogy azt ugyan végre nem hajtod.”

Azt üzenete másodszor a bírónak, hogy egy feneketlen korsót úgy foltozzon be, hogy nyoma se lássék a foltnak.

Bezzeg búsult a bíró, majd széthasadt a feje, de a leánya csak nevetett, s mondta:

— Üzenje vissza, édesapám, a királynak, hogy szívesen megfoltoztatja a korsót, de előbb a király fordítsa ki a korsót, mert ez a rendje a foltozásnak. Az inget is visszájáról szokták foltozni.

— Ejnye, ebugatta — nevetett a király, amikor ezt az üzenetet hallotta. Visszaüzenete, hogy az az ember, bárki fia-borja legyen, akitől ez az okos felelet kitelt, jöjjön azonnal az udvarába, de úgy jöjjön, hogy se kocsin, se gyalog, se lóháton, se számaron, fel is legyen öltözve, ne is, hozzon is ajándékot, ne is.

Hiszen a bíró leánya nem sokat teketóriázott, nagy hirtelen hálót vett magára, két szita közé befogott egy galambot, aztán felült egy öszvérre, s úgy ment a király udvarába. Ott, ahogy megérkezett, a két szitát kétfelé nyitotta; huss! — a galamb elrepült.

— Ihol, felséges királyom — mondta a leány —, idejöttem, fel is vagyok öltözve, nem is, hoztam is ajándékot, nem is, s úgy jöttem, ahogy parancsolta: se nem kocsin, se nem lovon, se nem számaron.

— Bizony ha eljöttél, itt is maradsz örökre — mondta a király, mert igen megtetszett neki a leány, aki szép is volt, okos is volt.

Egyszeribe nagy lakodalmat csaptak.

Hanem egyszer a király háborúba ment, s ez idő alatt egy paraszt panaszt tett a királynénál.

— Egy pajtába volt bekötve — mondotta a paraszt — az én ökröm meg a komám tehene. Reggelre az én ökröm alatt egy borjat találtunk. A komám azt állítja, hogy a borjú az övé, én meg azt, hogy az enyém. Ha nem az ökröm ellette volna a borját, akkor ott találtuk volna a tehén alatt.

— No, hallod-e — mondotta a királyné —, olyan még nem történt, mióta a világ világ, hogy borjat elljen az ökör, add hát csak vissza a borjat a tehén gazdájának.

De a paraszt nem nyugodott meg a királyné igazságtételében, azt kérdezte, hol találhatja a királyt, ahhoz megy panaszra.

— Eredj a tenger partjára, van ott neki egy nagy tábla búzája, éjjel-nappal azt őrzi, mert hát a tengerből rájárnak a halak, s szörnyű kárt tesznek benne.

— De már olyan bolond nem vagyok — mondta a paraszt —, hogy ezt elhiggyem. Sohasem evett búzát a hal, mióta a világ világ.

— De bizony bolond kend — mondta a királyné —, mert ha bolond nem volna, nem állítaná, hogy a kend ökre ellette a borjat!

Bezzeg hogy a paraszt elszégyellette magát, s visszaadta a borját a tehén gazdájának.

Ilyen bölcs asszony volt a királyné, örült is a király, mikor hazajött a háborúból, és sohase bánta meg, hogy a bíró lányát vette feleségül.

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/a_biro_leanya)